

[Ninn-Hansen]

Udenrigsministeren kom med nogle interessante betragtninger, som jeg tror der er meget rigtigt i, om, hvordan det forholder sig med Sovjetunionens tanker om fastholdelse af fredsløsninger: at de ser forskelligt på det i forhold til os, for de vil støtte de steder, hvor man kan etablere et kommunistisk styre. Det kan vi andre ikke acceptere eller leve med. Derfor er det berettiget, at man i denne tid på dette grundlag påkalder alt, hvad man kan påkalde af den vestlige solidaritet.

Statsministeren holdt forleden dag, også i denne bygning, en tale; det var ved en festlig lejlighed i folketingets presseløge, men statsministeren talte alvorligt, hvad der ikke skal bebrejdes ham – tværtimod. Han sagde ved den lejlighed, at man ikke kunne skære ned på forsvarsudgifterne. Nu ved vi jo, at statsministeren har været deltager i det møde i 1978, hvor NATO vedtog udtalelsen om de 3 pct.s forøgelse.

Det, der interesserer mig mere i forbindelse med statsministerens udtalelse, er imidlertid, hvad dette betyder for styrkemålene. Forsvarsordningerne i 1969, 1973 og 1977 havde det fællestræk, at man foretog forandringer, men i det væsentlige opretholdt styrkemålene, og det er jo det, det drejer sig om. Jeg tror, det vil være en stor fordel for mange og vise vor solidaritet med andre lande, der også skal kæmpe for freden, hvis man fortæller, at det, det drejer sig om, er, at vi vil fastholde, at vi har samme forsvarsmæssige styrke, at vi i denne situation netop vil vise, at vi er klar til det.

Det er selvfølgelig også vor opgave at være solidariske, når det drejer sig om at overholde de sanktioner, der er tale om. Jeg går ud fra, at udenrigsministeren kan give tilsagn om, at med hensyn til de sanktioner af økonomisk art, vi slutter os til, eller som bliver gennemført af USA, vil vi sørge for, at de bliver effektive, og at der ikke i dette land sker noget, der bryder dem. Jeg tror også, det har betydning, at vi angiver, og angiver tydeligt, at vores solidaritet vil vi også vise på den måde, at vi ikke er ligeglade med, hvilket selskab vi kommer i. Hvis de olympiske lege, hvad meget tyder på, udvikler sig til i det væsentlige at blive en Østfestival, så synes jeg, at regeringen meget snart skal angive, at så deltager vi ikke. Det kan ikke være rigtigt for os i denne situation at være i et sådant selskab.

Det er selvfølgelig også rigtigt, at vi i Danmark skal medvirke til fredsbestræbelser. Det er ikke nødvendigt for noget køn at komme til os eller til andre vestlige lande og fortælle i form af resolutioner, at nu skal vi arbejde for freden. Det gør de vestlige lande. Det er andre steder, man ser aggression.

Det er også vor opgave at fastholde de steder, hvor det ser bedre ud end tidligere. Vi håber på en fredelig løsning i Rhodesia. Jeg regner med, at vi, når det danske folketingets to rapportører kommer tilbage, kan få deres redegørelse – det må vel blive i en art ekstraordinært møde i det udenrigspolitiske nævn – at vi selvfølgelig skal medvirke til en fredelig løsning dér, og at vi også skal gøre det i Mellemøsten og anerkende, at Israel og Egypten har optrådt som det, de er, nemlig lande, der arbejder for freden. Jeg tror, man skal være forsigtig med alt for nævenyttige opfordringer til, at andre skal deltage. Palæstinenserne forhold skal selvfølgelig klares, men jeg vil opfordre til tilbageholdenhed med at inddrage for mange andre. De to lande, jeg har nævnt, har vist, at de arbejder, vil arbejde, for freden. Det vil altid være en bestræbelse, som vi skal støtte fra dansk side.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.57

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Arentoft (FP):

Før frokostpausen hørte vi udenrigsministerens redegørelse. Det var efter min og åbenbart også andres mening en god redegørelse, og jeg vil da gerne have lov til at knytte et par kommentarer til den.

Ministeren nævnte:

»Fra sovjetisk side har man som bekendt begrundet sin optræden med, at der var tale om at imødekomme en anmodning fra Afghanistans ledelse om bistand. Denne begrundelse er ikke holdbar.«

Det mener jeg heller ikke. I Jyllands-Posten den 8. februar kunne man læse føl-